

п'якнік.

Колиж зайшло сонце і зірки замерехтіли на небі, знов усі зійшлись до амфітеатру, що був осяяний штучним сонцем ззад голови фігури. Знов забавлялись, аж почало благословлятись на сьвіт.

Тенер мала відбутись церемонія «вінчання».

Кілька тисяч відданих вбраних в білі строї стали з своїми нареченими перед помостом проти фігури. Один старий, спивий, як голуб, товариш промовив до нас.

Він казав про щастє кохання, котре ми усі тоді відчували, і визнавав, щоб ми не обачним поступованєм не розвіяли того сну блаженства. Потім він покликав до себе на плятформу свою сивеньку подругу і усіх своїх дітей, онуків та правнуків, котрих зявилося там коло него яких зо три сотки. Сини взяли старого і стару на руки і усі обіймались, а потім той старенький товариш простяг свої руки над нашими головами, наче благословляючи, промовив:

— Жити вам усім, діти мої, такого ж щастя, як зазнав я з своєю подругою.

Церемонія скінчила ся. Ми сіли в свої літаки.

.....
Залявши червоном злотом небеса зійшло сонце і осяяло вертаюче домів щасливе молоде людство, людство колективізму.

Кінець.

